

Інглінги: скіфські королі Європи?

Валерій Бебик,

доктор політичних наук, проректор
Відкритого міжнародного університету
розвитку людини „Україна”

Державотворчі процеси в Україні потребують ґрунтовного дослідження не тільки проблем сьогодення, але й аналізу культурно-цивілізаційних шарів вітчизняної політичної історії, оскільки від цього залежить базова ідеологічна парадигма, яку належить покласти в основу управління суспільним розвитком. У цьому зв'язку для відповідного соціально-психологічного забезпечення процесів реконструкції політичної свідомості (як масової, так і елітарної) і модернізації системи управління суспільством варто уважно поглянути на праукраїнське походження не тільки шумерської, єгипетської і грецької „доісторичної” політичної еліти [1], але й політичної еліти країн Західної Європи початку I тисячоліття нашої ери, де наші предки теж зуміли „відзначитися” в якості верховних жерців і королів.

Задовго до римлян і норманів

В. Черчилль, спираючись на римські хроніки, стверджував, що до приходу римських легіонів Юлія Цезаря на Британські острови (I ст. н. е.) там хазяйнували **кельти (колти)** [17]. Вони, як відомо, в древності проживали на величезній території від Волги аж до Балкан і Атлантики і вклонялися Богові Сонця, що звався **Коло**.

Показово, що серед петрогліфів, знайдених в Україні, на **Кольському** півострові в Росії, у Стародавньому Єгипті та в Китаї (**інське** письмо), а також на півночі Європи, є гомоморфно тотожні зображення **Кола-Сонця**. Саме так, між іншим, іменувалась козацька рада у запорожців, **хороводний** танець на Балканах тощо.

Ці „дивні” збіги дали підстави російському дослідникові В. Дьоміну дійти висновку, що „археологічні та археографічні пам'ятки однозначно підтверджують генетичну спорідненість доіндоєвропейської, протокитайської і древньоєгипетської культур” [7]. Історики ж В. Верстюк, О. Дзюба і В. Репринцев стверджують, що індоєвропейська спільнота сформувалася на території сучасної України у X – VII тис. до н. е. [4].

Російський сходознавець Л. Васильєв доводить, що **арії** вийшли з берегів Дніпра (II тис. до н. е.) [3]. Судячи з археологічних артефактів, вони дійшли не тільки до Індії, а й до Британських островів. Археологи, зокрема, підтверджують, що британські **пикти** (довгі кургани, що згодом з'являться і у **варягів**) дуже нагадують ще давніші **арійські** поховання, знайдені, наприклад, в районі Червоного Хутора поблизу Києва [2]!

На території **Норвегії** люди з'явилися приблизно у X - VIII тис. до н. е. (після останнього льодовикового періоду), а близько IV тис. до н. е. вони вже практикували на цих землях збиральництво і рибальство [6; 10; 12; 14].

Звідки вони могли прийти? Напевне, звідти, де льодовик не переривав лінії життя. Єдине місце в Європі, де це було можливим, – Україна [2]. Лише наприкінці кам'яного віку (XV ст. до н. е.) рільництво стало основним заняттям жителів Південної **Норвегії** – **норманів (оріїв?)**, тоді як у Північній **Норвегії** домінували **саами** – рибалки і мисливці [6].

До речі, не виключено, що назва Балтійського моря має праукраїнське (**арійське/орійське**) походження. І справа не лише в тім, що в Одеській області є місто Балта, де здавна проживало праукраїнське плем'я **балтів**. Плем'я балтів, до речі, і нині проживає на півночі Індії.

Славетна Полтава стоїть на річці Лтава. Символічно, що ці географічні назви мають одні й ті ж етимологічні корені – „болото”, „багно”, „глина”.

А Полтавщина – це вже серце землеробської **Оратти**, а згодом – Великої Скіфії (VII - III ст. до н. е.). Але, на відміну від Чорного моря, яке перетворилося з озера на море внаслідок різкого підвищення рівня води (VI тис. до н. е.), на Балтиці процес перетворення болотяних озер на море відбувався плавно, без „великих потопів” [6; 8].

Норвезькі дослідники, власне, не знають, звідки взяли назви „**нормани**” і „**норвежці**”. За їхніми свідченнями, „...починаючи приблизно з 200 р. н. е., існувала одна північноєвропейська мова (санскрит **аріїв/оріїв?**), з якої в подальшому розвинулись нинішні національні мови країн Північної Європи” [6; 10; 14; 16]. Але якщо взяти до уваги, що в цих самоназвах народів присутні **орійські** корені (що підтверджується наявністю на тамтешніх землях скіфських курганів), то версія про переселення землеробів-оріїв на Північ Європи після звільнення тамтешньої землі від вічної мерзлоти видається правдоподібною.

І це дає нам підстави для висновку, що праукраїнська культура, яка була базовою для доіндоевропейської культури, є давнішою за всі інші культури, які стартували у світовому цивілізаційному марафоні лише з III тис. до н. е. (Шумер, Єгепта, Єгипет, Китай тощо).

Останні українські королі Європи

Можливо, це і видається фантастикою, але правління в королівствах на території Англії, Данії, Швеції, Норвегії протягом 900 років династії **Інглінгів (Ynglings)** суттєво корелює поняття „вітчизняної політичної еліти” для країн Північної Європи. Чому? Та тому, що це була королівська

династія з української **Ольвії** (басейн річок **Інгул** та **Інгулець**), яка колонізувала у I ст. н. е. практично всю Північну Європу [9]!

До речі, за свідченням З. Рагозіної (1903 р.), **Ольвія** і **Візантія** у ті часи мали один державно-політичний статус. Та й Геродот вважав, що **Ольвія** була не містом, а країною, в якій одних тільки річок скільки протікає: Істер (Дунай), Тіра (Дністер), Гіпаніс (Буг), Борисфен (Дніпро), Танаїс (Дон) [11].

Династія **Інглінгів** була започаткована **Одином** - верховним жерцем-друїдом, який був також і королем. Його нащадкам підкорялися удільні королі з роду **Інглінгів** і аборигенні королі Північної Європи (**Ідгілси**, **Онели**, **Охтере**) [18; 19; 20; 21; 22].

За свідченням російської дослідниці Г. Кисельової, переселяючись на північ через Причорномор'я і по Дніпру в напрямку Балтії і Скандинавії, наші предки засновували держави і князівства: Сігтуна, Упсала і, зрештою, Стокгольм [9]. Отже так само, як італійську столицю – Рим, шведську столицю - Стокгольм теж заснували предки українців! Чи не звідси й „дивовижний” збіг кольорів національних прапорів України і Швеції?!

До речі, автор „Історії шведської держави” О. Далін (1805 – 1807 рр.) свідчив, що представники династії **Інглінгів** залишалися королями і князями і на своїй „малій” батьківщині [5] (**Україні – В. Б.**).

А в „Історії Скандинавії, написаній Кембриджем, „Від доісторичної епохи до 1520 р.” (видана Х. Кнутом 2003 року в Кембриджському університеті) згадується королівський рід **Скі(л)фінгів** (Скіфів?), що входив до королівської династії **Інглінгів**.

Все це було б знову-таки „збігом”, якби не загальновідомі факти:

а) **Ольвія** була – скіфсько-еллінською державою;

б) у середині I тис. до н. е. вважалося, що **Скіфія** сягає „від Ірану до Кельтики”;

в) найдавніша англосаксонська поема „**Беовульф**” згадує Скі(л)фінгів як таких, що прийшли в Скандинавію „під час варварського нашествия” [21];

г) етимологія слова „**інгул**”, як вважають філологи, має скіфську природу: „**ін**” – печера, „**гуль**” – річка. Появу назви пояснюють тим, що скіфи-кочовики зимували в долинах і плавнях цих річок, копаючи печери і в такий спосіб утворюючи перші поселення в цих краях. А там і досі знаходимо населені пункти **Інгул**, **Інгулецьке**, **Інгуло-Кам'янка** тощо.

Як же сприйняли північні європейці прихід войовничих скіфів – „варварів”? Ісландський історик С. Стурлусон (1179 – 1241 рр.) у праці „**Сага про Інглінгів**” свідчить: „Країна в Азії на схід від Танаксвіля [Дону] називається Країною Асів, ...а столиця країни звалась Асгард. Правителем там був той, хто звався Одином.

Там було велике капище [**Кам'яна Могила?**]. За стародавнім звичаєм у нього було дванадцять верховних жерців [чи не звідси **12 апостолів** у

християнстві?]. Вони повинні були творити жертвопринесення і судити люд.

Одін міг зробити так, щоби під час бою його недруги ставали сліпими або глухими чи переповнялися жахом, а їхня зброя ранила не більше трісочки, і його воїни кидалися в битву без кольчуги, ярилися, як скажені пси чи вовки, – кусали щити і були сильними, як ведмеді чи бики. Вони вбивали людей, і ні вогонь, ні залізо не шкодило їм. Такі воїни звалися **берсерками**” [12; 15].

Ось чому, на думку ісландського історика, **Інглінги** змогли підкорити місцеве населення: могли навчити здобуткам своєї цивілізації, довести своє лідерство жрецькими „психотехнологіями” і хоробрістю у битвах.

Після смерті 150 року **Одіна** верховним жерцем і королем став його син – **Інгве**, а нащадки, відповідно, стали іменуватися **Інглінгами**. „**Інгве**” – означало землевласник, землероб, той, що підкорює землі, робить необроблене поле плодоносним (**орій?**). Землероби називалися **інгевонами**, до речі, як і **англи**.

Ось тут ми й підходимо до обґрунтованого історичними джерелами висновку щодо появи назви країни, яка у XIX столітті стане світовою імперією – Англією (**England** – країна **Інглінгів**).

Що ж стосується скіфської еліти Північної Європи (а З. Рагозіна вважала, що українці є нащадками скіфів [11]), то вона у IX ст. н. е. після військової поразки від тамтешніх еліт повернулася на батьківщину у вигляді **варягів** [9]. А куди ж їм було подітися, як не йти на свою батьківщину – Україну?

Отже настав кінець тисячолітньому християнському міфу „покликання варягів на Русь”, оскільки ніхто Рюриковичів у Київську державу не кликав. Вони (на чолі з так званим воеводою Свенельдом) на це мали повне династійне право – поділити королівську владу з великим князем Ігорем та княгинею Ольгою. Тим більше, що зі Степу підпирала ще одна скіфська династійна гілка еліти, відома з історії як **половці**. Але це – окрема тема для розмови.

Література:

1. **Бєбик В.** Тисячолітня Україна: Енеїда – Шумер – Троя // Віче. – 2008. – №1, с. 69 – 70.
2. **Білоусько О.** Україна давня: євразійський цивілізаційний контекст. – К., 2002.
3. **Васильєв Л.** История Востока (в 2-х т.). – М., 1998.
4. **Верстюк В. Ф., Дзюба О. М., Рєпринцев В. Ф.** Україна від найдавніших часів до сьогодення. Хронологічний довідник. – К., 1995.
5. **Далин О.** История Шведского государства (пер. с швед.). – СПб. – 1805 – 1807.
6. **Даниельсен Р., Дюрвик С., Гренли Т., Хелле К., Ховланн Э.** История

Норвегии: От викингов до наших дней. – М., 2003.

7. **Демин В.** Звездная судьба народов России. – М., 1986.

8. История Дании с древнейших времен до начала XX века. – М., 1996.

9. **Киселева Г. Н.** Киевский воевода Свенельд // Вопросы истории. – 2006. – № 8.

10. **Матузова Е. А.** Древнескандинавские географические сочинения. – М., 1986.

11. **Рагозина З. Л.** История Мидии, второго Вавилонского царства и возникновения Персидской державы. – СПб., 1903.

12. Сага об Инглингах // Круг земной. – М., 1995.

13. **Страбон.** География // Латышев В. В. Известия древних писателей о Скифии и Кавказе. Т. 1. Вып. 1.- СПб., 1893, с. 93 - 126.

14. **Стрингольм А.** Походы викингов, государственное устройство, нравы и обычаи древних скандинавов. – М., 1989.

15. **Стурлуссон Снорри.** Круг земной. – М., 1980.

16. **Хлевов А.** Предвестники викингов. Северная Европа в I - II вв. – СПб. – 2002.

17. **Черчилль У.** Рождение Британии. – Смоленск, 2005.

18. **Aberg, Alf;** translated by Gordon Elliot 1987. A Concise History of Sweden (Stockholm: LT in cooperation with the Swedish museums association and Yggdrasil), p. 13 - 14.

19. **Liljegren, Bengt.** 2004. Rulers of Sweden (Lund: Historiska media), p. 7 - 19.

20. **Nordstrom, Byron J.** 2002. The History of Sweden (Westport, Conn.: Greenwood Press), p. 13 - 23.

21. **Helle, Knut, ed.** 2003. The Cambridge history of Scandinavia: Prehistory to 1520, Vol. 1 (Cambridge: Cambridge Univ. Press), p. 116 - 117, 134 - 139, 194 - 195, 222 - 227.

22. **Demitz, Jacob Truedson.** 1996. Throne of a thousand years: chronicles as told by Erik, son of Riste, commemorating Sweden's monarchy from 995 - 96 to 1995 - 1996 (Ludvika; Los Angeles: Ristesson), p. 332.